

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Kurešová

NAŠE PÍSEŇ

Česká naše píseň
rochovaná je, milá!
duše našich otců
v nářev se tu skryla.

Když ji dítě zpívá,
jako ptáček píje,
když ji dívka zpívá,
láskou srdce hřeje.

Když ji jinosh zpívá,
dívkám srdce sloně,
když ji stáří zpívá,
slna kánu z očí.

U nás každý zpívá,
bez rozdílu stáří,
srdce máme dábře,
tvrdím — jenom blávu.

Česká naše píseň
přetvárala věky,
otec k nářev vesla,
odchovávala teky.

Když dáš česká píseň
mocným speje letem;
když jen šťastně zívá
šťastným našim dětem!

Co máme dáti našim dětem,
když jim osudem usouzeno již
světem, a došli cíle? Beru pravdy
a na rtech českou píseň! Tak
vždy Čech sobě razil cestu, byť se
na ni náležely sebe větší překážky.
Čechům zpěv, od lumíra z
bájesloví, až po přítomnou dobu,
byl útechem v utrpení, mocnou
zbraní v bojích.

V době Husitských válek nepřítel
se lekal a strachem třásl při
pouhém zaslechnutí zvuku válce.
ně Husitské písně. Českým e-
xultantům píseň byla poslou, če-
ským pionérům na západě a se-
vero-západě americkém v jejich
strádaní, utrpení a vytrvalosti če-
ská píseň byla poslou; čeští le-
gionáři na francouzské a italské
frontě vrhali se do boje s českou
písní na rtech a ambise českých
vojáků po pánech sibiřských byla
možnou k vykonání a překonání
bratrským ukázněním a hláskem
českého zpěvu.

Česká píseň jest odkazem ná-
šich otců každé doby.

Českým zpěvem matka dítě u-
kolébá, jinosh milce lásku jeví,
v chrámě Bohu poetu dává a ve
válce nepříteli postrachem jesti.
Nyní v československé republi-
ce "z hor zaznívá zpěv tak ra-
dostně v údolí, že jak divu divý
zjev z říše duchů hláholí; jsou to
luhy, jsou to háje, kde se etival
Svantovit, a to nebe, luhy, háje,
jenom Čech zas bude cítit — ni-
kdy se s nimi neloučit!"

VÝCHOVA MLÁDEŽE.

Výchova mládeže zájmalá mys-
litele každé doby a každého ná-
roda — zkrátka, od divokého člo-
věka, až do přítomné doby!

Váude a vždy učitelové mláde-
že se shodovali na jednom bodu
ve výchově dětí a sice, že první
základ musí býti položen matkou,
a že dle jejího vyzbrojení ducha
pochopují okolí a okolnosti, při-
svojují sobě zvyky dobré i špat-
né.

Ovšem, otec má též vliv na od-
růstající dítě, avšak to jen v po-
zdějších věkích, ve vážnějších po-
jmech, jedli sympatičkým.

Rodiče by měli výchovu svých
dětí řídití asi dle následujících
pravidel:

1. Vychovávej, matko, děti sama,
neboť nejlepší vychovatelka
nenahradí ani prostřední matkou.
2. Svoje děti rozumně zaměst-
návej; neboť a nikdy děti neza-
hálí. Buď ať si hrají, neb pra-
cují.
3. Nepovažuj, aby dětská prá-
ce neb hra se konala bez smíchu,
neb bez hluku. Má-li se dítě zdra-
vé vyvíjeti duševně i tělesně, mu-
sí se volně pohybovati, musí mu
býti dovoleno se proběhnouti, za-
smáti, zazpívati a vykřičeti. Roz-
umí se ovšem, že ne vždy a všu-
de!
4. Nejen že nech děti se na věci
divati, netoliko dovol, ale i pobá-
dej, aby je vzaly do rukou, — ale
pazouze!
5. Má-li návštěvu, tož ponech
dítě ve zvláštní útulnosti. Děti
se společnosti dospělých pozorují
omnoho, neboť by neměly ve svém
věku vědět, neb jejich rozpozná-
vání věci není vždy správné a es-
to se stává, že mylný posudek

ními roste až do pozdějšího věku.
6. Děti nikdy nemají býti chvá-
leny ani haněny a přítomnosti ei-
zích lidí; má to často nepříjemné
následky. Vyvíjí se takto pycha,
neb vzor. Z takovéto setby bý-
vá špatná úroda.

7. Ukáznění u dětí je nutné a
protož žádej poslušnost, ale u-
snádněj jí dětem tím, že jim ne-
budeš poroučeti jen tonkrát,
když je to nevyhnutelné.

8. Odpouště-li přestupek dě-
tem, nemlav a tom ani před vin-
níkem, ani před domácími, ani
před cizími.

9. Nepovažuj děti za hračky!
Hračka ta roste a se vyvíjí a při
nemoudrém vedení brzo by sama
zahrávala s tebou.

10. Děti jsou královskou druž-
nou v domě, avšak nezapomeň, že
toho žádným způsobem nesmí spo-
zorovati.

11. Nikdy dítě v ničem nesklam
a za každou cenu udrž sobě jeho
důvěru a buď mu nejenom ma-
tkou a otcem, ale také upřímným
společníkem.

12. Matka a otec na prvém mí-
stě jsou povinni svému dítěti
podporu, zvláště morální, v kaž-
dém případě poskytovat a je co
možná před záhubou chrániti.

Marie Burešová, South Omaha,
Nebr., 20. února 1919. — Čtená
pořadatelko "Ženské Hlídky",
přijímáte můj pozdrav, jakož i vy-
čtení tohoto listu! Tak jak pak,
maminky, máte hodné kvočen na-
sazených na kuřáčka? Já jsem má-
la dvě a rozešla jsem je, neb si
myslím, že je s tím moc starostí,
když to nemůže býti venku. A
potom, vždyť mně jde všechno
opětně, ať dělám to, neb ano,
ně se mně dobře neskončí. One-
hdy jsem platila spolku věno-
u květinářce, pana Zádiny a při-
tom jsem tam viděla tolik koček,
že jsem nu řekla, že by bylo
je potřebovali ve štoru. On se
mně hned nabídl, abych si jednu
vzala. Tak ano; babička, matka
pana Zádiny, honem přinesla py-
tlíček od mouky a já šup koťátko
do něj, a aby se mně to lépe neslo,
našla koťátko a dárek do něj ulo-
žím. Cestou mně koťátko začne
zpívat; povídám, jen mlá, poje-
deš po káfe, která právě mně u-
jela a musela jsem čekat na dru-
hou. Ale koťátko pořád zpívalo,
kára přijela, já na ni vyskočím a
koťátko dám na zem za nohy, by
to nebylo slyšet, kdyby začala zpí-
vat. Však na půl cestě mlá ko-
ťátko si běží sednout na lavičce.
Spěchám jí chytout, ale ona
prýč. Na štěstí toho dne byla zi-
ma a tak byly dvěře u káry za-
vřeny. A tak se s mlou kočkou
honím a ona jen mně odpovídala
— mlá, mlá. Přítomni se
smáli, ale mně nebylo do smíchu.
Však konduktor měl se mnou sou-
strast a pomohl mně koťátko chy-
tout, ač musel ještě chvíli zůstat
stát, nežli jsme ji dostali. Co-
stou jsem ji už dobře držela, aby
opět neutekla, neboť bych se s ní
vícekrát neshledala. Toho dne by-
la hodná zima, ale já jsem se zro-
vna potila, jak mně bylo teplo —
čím, to si můžete pomyslet. Po-
sledně, když jsem byla s tetou Vě-
támovou, píšu se jí, jestli má
hledat slips. Odpověděla, že už
to nechá, až do příštího křismu.
Chodíme a když jsme tam nemo-
hly nic hezkého po dvou a půl cen-
tu koupit, tetu mě pozvala na tři-
náctou, ale odvěkla jsem, že mám
na spěch domů a jely jsme. Teta
slezla a já jedu dál; když se ká-
ra otáčela, já myslela, že jedu po
trinácté. Honem zazvoním a sle-
zla, abych mohla zaplatit telefon,
ale máj ty kryšpínce, vždyť jsem
teprv na 21. u kár-bárny. Co teď?
Im, čekat a vidět druhou káru a
jet dál. Tak vizte, tetu, pokud
jste byla se mnou, bylo dobře, ne-
boť jste nade mnou držela kontrolu
a chytla jste mě za rameno, aby
má automobil nezapjel, neb by to-
ho byla škoda. Co vás čekává
za ten abis, až se sluníčko roz-
blýče a snih bude teplejší. To
bude paní Ulová konkat na ve-
selku. Do té doby bude toho př-
nivého a toho pro koráz, až se v
tom budou moc kačený koupit.

Anna Prokopová, Ramingville,
So. Dak. — Čtená paní pořadatelko
tebka a drabě vlastenky, přeji
vám všem, aby tento rok byl pro
vás šťastnějším, nežli ony, jel-
jame prošly během práva ukon-
čení války. Zároveň přáním nym
jest, by i ta zlobná nemoc špa-
nělská influenza nás dalašho utr-
pení ochotila a aby konečně na-
vždy pománila. Moje deery i
zau byli po 13 dní na lože nemoc-
ných upoutáni a následkem toho
výchvatí měl jame velmi smutné
svátky. — V lednu a i začátkem
února měli jame zde počasí hne-
le jako v měsíci květnu a jen ša-
sem urazky se dostavovaly. —
Můj syn Rudolf stále mně sliho-
val, že sem přijede. — Onehdy ab-
zaslal nám z Italie poštovní lístek,
na němž psal — "Zlatá Amerika
ta nespí naše idey!" Zároveň
sděloval, že za několik dní se vy-
dájí na cestu do Čech. Avš, mlé-
dí dručky, jak se těším a zajisté
všechny na ty zprávy z Čech,
odkud tak dlouho žádné dopisy
nedocházely. — Též vám musím
sdělit, že se již nyní těším na pří-
ští jaro. Loňského roku uvedlo
se nám tolik dobrých melounů, že
jsem jich množství rozdala a i
něco odprodala. Mimo to drábě
měla žně bez velké námahy. V
této době vzpomínala jsem na tr-
pící siroty ve staré vlasti, jak
bych je poděla a jim radost pů-
sobila. Kéz by se tam v té staré
naší vlasti poměry k brzku k lep-
šímu obrátily, tak aby mohli té
zlaté svobody spokojeně užít.
S pozdravem na pí. pořadatelku,
pí. Emilii Tímovou, pí. Matějko-
vou, pí. Dostálovou a vůbec vše-
chny dopisovatelky a příznivky-
ně milého našeho "Pokroku",
pro tentokrát dopis končím.

Lidka Knotek, Rayenna, Nebr.
— Přicházím trochu pozdě s mým
přáním ku 35-letému jubileu spo-
lužití manželů Vác, Burešových.
Přeházím však s přáním upří-
mným, v němž Vám, pane i paní
Burešová, přeji, byste se ve zdra-
ví dočkali svatby zlaté. — My-
slím, že dopisovatelky se opravdu
daly na pokání a vraci se do
"Hlídky" a s nimi tak činím i já.
Není však divu, že časem byla
"Hlídká" chudá na dopisy. Čím
více látky, tím méně se vyběře a
člověk věru neví, co by za dneš-
ního chaosu vybral, by našel
vděčnou látku k dopisu. Co mám
vybrat já? O počasí? Nebo, že již
jaro přichází a že jsme s pí. Či-
povou na Iromice slyšely a vidě-
ly skřivana? Kde vidíš dva lidi
pohromadě, o čem mluví? O pro-
hibici! Tak se jí též honem chy-
tím a jednu porci předložím své
náři, než bude i se svou slávou
pochováána. Zavádí se prohibice
lihovin, kuřiva, učení cizích řečí
a jiné a jiné. Však jsem četla, že
by to nemělo již tak dlouho vzít
a zavede se prohibice na děti. Pro-
ne? Čtete listy velkých měst a po-
znáte, jaké zlo mnohé děti půso-
bí. Soudeové v soudech pro ne-
dospělé jsou přetíženi prací a po-
lepšovny přeplněny nadčejnými
zločinci. Proč nezakázat děti, Vi-
me, že chudé domovy jsou přepl-
něny dětmi a jen bída nejvyšší
procento zlodějn a zločineč plodí,
— jiným, že bída je dobrou chů-
vou této nežádoucí chůsky. Mys-
lím, že prohibice tu by lépe lid
přijal, než tu, již kapitál a bohá-
čů vůbec lidu vnucují. Avšak, mlé-
lá maminky, neradujte se před-
časné! Na tuto prohibici mají
boháčů privileje, tu oni nedají do
oběhu mezi nás, tu podrží si sami.
A když by přece, nu to se těšte
vy, které jste přetáhly. Však tu-
hle jsme ulivily o všech těch pro-
hibicích se svagrovou a jak jsem
četla, že jsem četla o prohibici na
dětí, jak se jí hned chtěla chytit a
pak projevila starost, jestli snad
pět hodne a já mám starost, jestli
nebudeme muset mít pět holíčků,
abychom to vyrovnali. To raděj
ať ta prohibice přijde spíše. Ta
na děti. Abyste si nemysleli ta
na pivo. S tou, myslím, že presi-
dent Wilson udělá krátký konec.
Jest mnoho těch, kteří v něj dou-
fají, že těm poštětencům udělá
hodnou činu přes rozpočet, ale
lid sám u vědomí své síly — řekne
si, co chce a může mít! Konec té
prohibice, aby na konec nebyla u-
valena na dopis máj a ten se ne-
actual někde v loši. Pí. Vítám-
vísavová, když strádáte ty čtyřvá-
ky, přijďte vždy pšen k nim, až
se zase do světa rozjedete, aby-
ste mohla zakotvit též u nás v Ra-
venně. Be žyste zde užila dost,
a to vám rnu. Pí. pořadatelka
a pí. Čermáková jezdí sem již pět
let, bohužel vždy jen slihem —
tak je zblbněte. Nemůžete uzna-
menat, jaký pořítek poskytuje
vezení na břihu "kriku" a počít-
at se mezi rybáře, dokud to ne-
zkusíte. Myslím se zmínit též, že
česká osada byla zde rozmože-
na a sice p. drem. Kadavým a
drem. Vošikou. Jak je slyšet, pa-
cienti si je chvály. Uprímný po-
zdrav pí. Nebudové. Pí. Souku-
pová, gratuluji vám tak mladá ba-
bičce. Prosim, pište ještě jed-
nou. Sbovala jsem si vaši adresu,
ale již jsem se vzdala naděje,
že ji najdu. Což ty, Mariko Či-
sova, jel tam mezi ty Němce za-
padla, že nemůžeš ani odejít?
Pozdrav pro všechny a bližavé!
Na zdar české republice!

ho se spolchat a musí do práce,
neb obchodu, tu myslím, že jest
lépe se oděnit, nežli mít hospody-
ni. V anglických deníčkách jsou
o tom dlouhé zprávy a rozličné
náhledy. Proč my nemáme se
o tam rozepsat? Tedy jen s chu-
tí do toho! Podějte svoje náhle-
dy, zda-li jest to hezkým pro že-
nu — vdát se za tři měsíce, když
k tomu není poměry nucena! —
Nastane nám píst, tancovat pře-
staneu, tak ať se máme čím obli-
rat. — Paní Prantíace Ptáčkové,
která jest též dopisovatelkou "Ž.
H.", projevují soustrast jménem
všech dopisovatelek "Ž. H." nad
úmrtím milého jejího manžela,
Vinceuce Ptáčka. Přijďte opět
brzy mezi nás.

Marie Pluharová, Allen, Mont.
— Čtená paní pořadatelko! Od-
pusťte, že zase obtěžuji. Čekala
jsem na vhodnou chvíli, abych o-
pravila chybu, již jsem učinila v
minulém svém dopise. Hrdlo se
má uvnitř vypláchnout petrole-
jem a z venku natřítí jodou. Brenda
je dobrá pí ji, nežli se influen-
za dostane, ale jak člověk na ni
nemomní, tak píti breudu je ne-
bezpečné. Počasí na máme jako
na jaře!
Velká doba vyzáduje velkě
činy a k tomu je zapotřeby báda-
ní a obezřetosti od ženy zvláště.
Od ženy se požaduje hodné a
hodně se jí ukládá, ale uznání ú-
rovně s mužem se jí přec dosud
od mnohých mužů nedostává.
Doba nynější jest dobou rekons-
trukční, dobou úpravy, nápravy a
opravy. Doufejme, že i ženská o-
tázka dojde rozluštění tam, kde
jest ještě v pochybnostech.
Jestli žena má býti družkou
muži ve všech oborech, pro prá-
vé se jí uprá právo rozhodovati
slovy pouze v hospodářském ve-
řejném řízení! V tomto případě
naše pokročilá Amerika ostává za
zeměmi méně moderními!
Ponevadž pravda jest jedna —
zřejmá jest, jistá jest a rada holi
bývá spatřována; také řeč pravdy
proč bývá jako led, protože
hanebnost svou odbývati se stydí,
zastíratí se, přetvárovati se za-
táčkami i kouty si hledati snaží.
— Komenský.
"Pamatuj si tu zášubu v tram-
potích, že nejsou neštěstím, al-
že je štěstím snažeti je statečné."
— Markus Aurelius.
Manželství jest institucí, kde
jedna osoba snaží se opatřiti bla-
ženství pro dvě.
— Paní Rolandová.
Úkol svobodné ženy v životě
může býti vznešený; ona může
povznéstí sebe, ona může napomá-
hati jiným, nikdy ale nemůže za-
ujímati jiné než druhé místo. Ni-
kdy nebude vyplňovati celé po-
stavení, jež by zaujímala, přiro-
dou jí přisouzeno, byt by jinak
sebe lépe vykonávala svůj úkol;
ale manželka a matka jest koru-
novanou královnou.
— H. R. Haversová.**Mnoho žen si myslí, že nejsou**
šťastny, ale nepozorují toho, že
samy zanedbávají všech prostřed-
ků, které ku pravému štěstí ve-
dou. Na místě, aby čekaly, že ma-
jdu ve světě štěstí stálého, mají
by vědět, že nejšťastnější jsou ti,
kdo nejméně trpí a nejméně se
souží.**OTÁZKY V ŽENSKÉ HLÍDKĚ**
zodpovídá
Paní Radová.
Čtená "Ženská Hlídko"! Já
taky mezi vás; jsem z venkova a
ráda čtu vaše dopisy a všelijaké
tipy porady. A tak jsem si myslela,
že se vás o něco zeptám. Čtěte
jsem jeti taky do města sloužit,
ale oni mně tu říkají, že se ve mě-
ste zkazím. Že je tam moc 'lou-
a muzik a zlych lidí, že jsem hez-
ká a pro město hloupá!
Odpověď: Nevím, proč by se
musela ve měste zkazit. Ku zká-
ze jest příležitosti všude, i na
venkově; dyadtel a taneč jest zde
pravda dost. Když však nebudeš
na ně chtít chodit, nikdo tě ne-
donutí a ani nemá k tomu právo.
Však dvoji jest a to: Aby každá
mladá dívka znala ve svém živo-
tě rozdíl mezi dobrým a špat-
ným!